

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 02/07

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncısına ait yayınlarından parça ve özetler: Nisan - Haziran 2007

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Nisan 2007 yayınlanan bildirinin tüm metnini buraya olduğu gibi aktarıyoruz.

“Neoliberalizm” parolası burjuva devlet aygıtının güçlendirilmesini ve faşizmin keskinleştirilmesini maskeleymektedir!

“Neoliberalizm” kavramı safsatası

Kimse, bu garip “Neoliberalizm” teriminin kim tarafından yaratıldığını ve kendini sol olarak algılayan hareket içinde ne zamandan beri zemin kazandığını tam olarak bilmemektedir. Kimse bununla neyin kast edildiğini tam olarak tanımlayamamakta olmasına rağmen bu terim herkes tarafından kullanılmaktadır bugün. Almanyada bununla ulaşılmak istenen gaye, kabaca söylenecek olursa, öncelikle devlet tarafından garantilenen sosyal hakların kaldırılmasıdır. Buna karşı ise “sosyal devleti koruma” gibi gerici bir slogan savunulmaktadır.

Enternasyonal alanda ise, “Neoliberalizm” aracılığı ile (çoğu kere “Globalizm” sloganıyla bağlantılı olarak), “uluslararası kapitalizmin” güya “ulusal devletlerin” rolünü giderek geri plana ittiği kast edilmektedir.

Kavram münakaşasının arkasında kelimeler üzerindeki oyundan daha fazla şeyler yattır. Burada söz konusu olan şey, ideolojidir, realitenin yarım yamalak bilgilere dayanarak çarpıtılmasıdır ve son tahlilde çok eski burjuva teorilerinin - yeni terimlerle süslenecek önümüze sürülmesidir. Aşağıda ilk bölümde “Neoliberalizm” üzerine safsatalar, bugünkü Almanya'nın durumu göz önüne alınarak tezler halinde çürütülecektir. Bir sonraki bildiride ise, enternasyonal sorunlar göz önünde tutularak “Neoliberalizm ve Globalizm”e karşı konulacaktır.

Aktüel olarak, Almanyadaki kapitalist sınıfın, işçi sınıfına karşı giderek keskinleşen bir saldırıya

geçtiği, emekçi yığınların durumunun adım adım kötüleştiği tartışma götürmez bir gerçektir. Bunun sebepleri, kapitalist sınıf, kendisini “sosyal devlet” reformist lafazanlığından en azından bir ölçüde vazgeçebilecek oranda güçlü görmesidir. Bu gerçek ancak kapitalist gelişmeye ve sınıf mücadelelerin tarihine bir bütün olarak bakıldığında daha derinlemesine anlaşılabilir.

I.

1. Kapitalizmin başlamasından bu yana, kapitalist sistemin savunucuları, Fransız devrimiyle popülerleşen özgürlük kavramını, kapitalizmin en mükemmel özelliği olarak satmaktan yorulmamaktadırlar. Buna göre, kapitalizm, liberalizm demektir. Marks ise bunun karşısına şu tezi koydu: Özgürlük ve eşitlik hakkındaki slogan, ikiyüzlülüktür, gerçeklikte bu, sömürünün, ücretli köleliğin gizlenmesine hizmet etmektedir. Kapitalizmin doğuşu, (gelişmesi ve yükselmesi, öncelikle Avrupalı olmayan halklar açısından kanlı baskı cenderesi, aşırı yoksulluk, çocuk işçiliği ve çalışan emekçi sınıfının sefilleşmesi ile karakterize edilebilir, ki Marks buna ursprüngliche akümülyasyon, yani kapitalin ilk oluşumu diyordu) **liberal olmaktan başka her şeydi, tabi ki eğer bu kavramdan kapitalistlerin sınırsız özgürlüğü anlaşılıyorsa**

İşçi sınıfının 19. yüzyılın ikinci yarısındaki **mücadelesi**, ilkin sistemi bir bütün olarak sorgulamaya da sömürünün özellikle bazı aşırı ve keskinleştirici **biçimlerini yasal olarak sınırlandırmaya kapitalist devlete dayattı**. Bu mücadelenin denek taşları arasında, dayak cezasının yasaklanması, çocuk

işçiliğinin yasaklanması ve 8 saatlik iş günü için verilen muazzam mücadele vardı. Kapitalistlerin devleti, kısmen de olsa geri çekilmek zorunda kaldı; lakin onun ideologları bu tarihsel ortamda sahtekârlığın ustaları olduklarını dikkate değer bir şekilde kanıtlaydılar: Şu ya da bu iyileştirme hakkındaki sözlerinin bizzat devletin resmi kurumlarınca kabul edilmesinin sebebi güya, kapitalistlerin iyi kalpliliğine, insanlığa olan sevgisine borçlu olduğumuz masalı anlatılmaya başlandı.

2. Bu, bugüne kadar etkide bulunan muazzam bir yalandı. “**Sosyal devlet**” hakkındaki **masallar**, işçi sınıfı içerisinde, egemen sınıfların güya “iyi ahlak”ını öncelikle daha iyi pazarlamak ve işçi sınıfının mücadelesini, ücret sisteminden, kapitalizme karşı mücadeleden alıkoymak için, bu mücadeleleri kapitalistlere yönelik çağrı ve uysal isteklerde ileri sürme yönüne itmeye hizmet etmektedir. Liberalizmin iddiaları, kapitalizmin başlangıcı zamanında da olmak üzere baştan itibaren işçi sınıfı ve kapitalist sınıf arasındaki derin zıtlığı örtmeye, işçi sınıfının mücadele iradesini kırıp kapitalizmin yıkılmasından alıkoyarak küçük reformlar uğrunda mücadeleye yöneltmeyi hedeflemektedir.

3. “Komünist Parti Manifestosu”nun yazılmasından yaklaşık yüzyıl sonra işçi sınıfının muazzam büyümesi, 1917’deki Rusyadaki sosyalist Ekim Devriminden beri Komünist Partilerin kapitalizmi tehdit eden bir şekilde büyümesi ve 1945’den sonra bir dizi ülkede Komünist Partiler önderliğindeki devrimlerin muzaffer olması, kapitalist sınıfın alarm çanlarını çaldırdı. **Devletleştirme** parolası öylesine yayılmıştı, kapitalizmin mantığının itibarı öyle düşmüştü ki, kapitalist sınıf, tümünden süpürülmek için artık kendisi “devletleştirme” parolasına sarıldı ve işçi sınıfının mücadelesinin baskısı altında, işçi sınıfı için bir dizi güvenlik önlemlerini yasal olarak kaleme almak zorunda kaldı.

Kapitalistler bunu da kendilerinin büyük dürüstlüğüne, çalışan sınıfın yoksunluğu karşısında anlayışının vb. bir belirtisi olarak kutladılar. **Devletleştirilen işletmeler ise kapitalist sınıfın işletmeleri**

İlan: **Georgi Dimitroff Kitapevi**

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00, Speyerer Str. 23, 60327 Frankfurt

olarak kalmaya devam ettiler, çünkü onlar kapitalist bir devletin işletmeleri idi. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin tarihsel olarak zamanını doldurduğu ve artık imha edilmesi gerektiği biçimindeki düşünce belirtileri, artık “sosyal devlet” in var olduğu, bu devletin kapitalist sınıfın bazı anlayışsız unsurlarına karşı muhafaza edilmek, korunmak ve savunulmak zorunda olduğu şeklindeki çarpıtılmış bir ideolojiye dönüştürüldü.

4. Bilindiği gibi kapitalist sınıflar son on yıllarda, Komünist partileri ve sosyalist devletlerin içten fetih ederek ve içlerini boşaltarak, onları o zaman değil temselsel ettikleri şeylerin tam bir karikatürleri haline getirdiler. **Enternasyonal işçi hareketinin son elli yıldaki muntazam yenilgisi** (en önemli yenilgilerden bazılarını sayacak olursak: SBKP’nin 1956 yılındaki 20. Parti Kongresi sonrasında Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupadaki birçok ülkede kapitalist yenileme, sosyalist Çin’in 70’li yıllarında ortalarındaki renk değiştirmesi ve kısa zaman sonra sosyalist Arnavutluk’un renk değiştirmesi), onlarca yıl kendilerini „sosyalist” olarak adlandıran ama gerçeklikte kapitalist bir polis devleti olan Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki devletlerin 90’lı yıllardaki çöküşü, sosyalizmin bir çöküşü olarak lanse edilerek, propagandasal olarak azami bir şekilde kullanıldı ve son tahlilde bu onlara bir anlamda yeni olanaklar doğurdu: Artık sosyalist kılıflar da teker-teker ortadan kaldırılmaya başlandı.

Tüm ülkelerdeki kapitalist sınıflar, varlıklarını tehdit edecek bir işçi sınıfı hareketinin baskıları daha az hissediyorlardı ve büzden rahatlıkla bütün alanlarda sömürünün dozajını daha da artırdılar.

II.

5. Almanya’daki bugünkü koşullar şu karakteri taşımaktadır: İşçi **sınıfının mücadelelerinin elde ettiği belli kazanımlar**, işçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı yoğun direnişleri olmaksızın **adım-adım ortadan kaldırılabilir**. En büyük dönüm noktası belki de “Hartz I-IV” projesiydi, diğer kesitler işgününün uzatılması, işten atılmaya karşı korunmanın kaldırılması vb. gibi reel olarak girişimlerdi. Bu gelişmelere karşı yoğun mücadelenin olmadığı müddetçe, sömürünün daha da keskinleştirilmesi yönünde planlar teker-teker hayata geçirilecektir. Ancak bunun “Neoliberalizm” kavramıyla ne alakası vardır? Bu sömürünün keskinleştirilmesi politikası neden “Neoliberalizm” olarak tanımlanmaktadır?

6. Görüşümüze göre, “**Neoliberalizm**” kavramının her iki yönü de, hedefe isabet edememektedir. Burada söz konusu olan ne “neo” (yani “yeni”) ne de

“liberal”dir. Kapitalist sınıfların direnişini hissetmedikleri yerde sömürüyü keskinleştirmeleri hiç bir şekilde yeni bir şey değildir. Bu, kapitalist sistemin temeliyle bağlantılıdır, bu onun karı maksimize etme biçimindeki özüne uygundur ve bu içerde sadece sömürünün keskinleştirilmesiyle mümkündür. Almanya’daki işçi sınıfı hareketini tam olarak göz önüne getirelim: her zaman, işçi sınıfı hareketinin gücüne göre, devletsel baskının belli bir rol oynamasıyla da bir ileri bir geri gidilip gelinmiştir. “Neo” kavramı, bu haliyle her zaman doğrudur, bir diğer yönüyle de hiç bir şekilde doğru değildir, çünkü sömürünün keskinleştirilmesi yönündeki sürekli aksiyonlar artık yeni bir şey değildir. Bu günkü durumu “liberal” olarak tanımlamaksa bütünüyle bir saçmalaktır.

7. Bir ideolojik sistem olarak “Liberalizm”, bilinçli ve planlı bir şekilde farklı alanları birbirine karıştırmaktadır. Liberal olmak, yani özgürlükçü olmak, politik alandaki anlamından farklı olarak kültürel alanda tamamen farklı bir anlama gelebilmektedir. Aynı ekonomik alan için de geçerlidir. Klasik “liberalizm” devletin rolünü minimuma indirerek devleti dini, kültürel ve ekonomik meselelerden uzak tutarak, devleti esas fonksiyonlarına, yani; ordu, polis ve adliyeye fonksiyonlarına yoğunlaştırmak istemektedir.

Fakat aptal “Neoliberalizm” in tezi tersine bugün neyi görüyoruz? Bütün alanlarda devletin rolü genişletilmektedir. “Hartz I-IV” muntazam bir devlet müdahalesidir, sosyal kazanımların budanması devlet tarafından örgütlenmekte ve hayata geçirilmektedir ve kültürel alanda doğrudan ve dolaylı olarak kimi zaman açıktan kimi zaman saklı bir şekilde devletin merkezi yönlendirmesi özellikle televizyon ve basında biçimlendirilmektedir. Öncelikle ama açık bir şekilde devletin bastırma yönü; polis ve ordu cihazı, devletçe merkezi bir şekilde fişlenme ve gözetlenme, muntazam adımlarla geliştirilmektedir. Devletin sadece artan faşistleştirilmesi olarak tanımlanabilecek bir durumu, “Neoliberalizm” olarak karakterize etmek gerçeklikte saçmalaktır.

8. “Neoliberalizm” teorisyenlerinin devletin belli alanlarının, bu ister Posta ve telekomünikasyon sektörü olsun, ister ulaşım araçları olsun “özelleştirilmeye” alındığına atıfta bulunmaları bir gerçekliktir. Eğitimin belli bölümleri de, kapitalist sömürünün daha da katmerleştirilmesi çıkarları temel alınarak saltığa çıkartılmaktadır ki, kitlesel çıkış ve sosyal kısıtlamaları sorunsuz bir şekilde hayata geçirilsin. Ancak bütün bunlar neyi açıklar? Burada tayin edici olan şudur ki, mücadeleyle kazanılan iş emniyeti

fonksiyonlarını ortadan kaldırılmakta olması ve **devletin hala var olan kapitalist büyük işletmelerinde ücrete bağımlı olarak çalışanlar, özelleştirme tehditleriyle korkutulmasıdır.** Bu tıpkı diğer büyük işletmelerde bugünler de yaşadığımız sürecin aynısıdır: Şayet işçiler ücretlerinin belirli kesimini feda etmez ve daha fazla çalışmayı kabul etmezlerse, işletmenin “yeri”nin değiştirileceğiyle tehdit edilmesiyle aynı süreçtir. Bunun neresinin “liberal” olduğu ise, “Neoliberalizm” teorisyenlerinin gizi olarak kalmaktadır.

III.

9. “Neoliberalizm” teorisyenlerinin isimleri ve adresleri vardır. Şu ya da bunun düşünmeden, çok modern bir kavram olduğundan ve günümüzde sol lafazanlığa dahil olduğundan, “Neoliberalizm” kavramını kullanmasını kast etmiyoruz. Bundan bağımsız olarak, işçi sınıfının zorunlu mücadelesini, sistematik planlarla yöneliminden saptırmak isteyen kapitalist sınıfın örgütlenmiş bir organı bulunmaktadır: Bunlar öncelikle sosyal demokrasiyle ilişkili sendika önderliği, sendika fonksiyonerlerinin büyük çoğunluğu ve en nihayetinde PDS-Sol Parti, WASG, DKP gibi partilerdir, ama aynı zamanda Attac gibi örgütler. Bu güçlere karşı mücadele, isabetli ve itinalı bir şekilde yürütülmelidir. Burada söz konusu olan, bu ideologların keskinleşen sömürünün kurbanları durumundaki mücadeleciler kitle karşısında otorite kazanmak için, kısmi alanlarda keskinleşen sömürünün şu ya da bu aşırı belirtisini haklı olarak teşhir etmeleri meselesi değildir. Meselenin püf noktası bu grupların “pozitif programlarında”, “sosyal devlete dair olan illüzyonlar”, “kapitalizmin reformlaştırılabilceğine dair olan illüzyonlar” yaymalarında yatmaktadır.

10. Bu aslında devletin rolünün çift anlamda tamamen gerici bir tarzda tersyüz etme tavrıdır. İlk geçmişe yönelik olarak, sanki şimdiki devletin, egemen sınıfların büyük sağduyularının bir ürünüymüş de bugün tamamen sağduyulu olmayan sebeplerden dolayı devlet yeniden yapılandırılmak isteniyormuş. Diğer yandan, sosyal hakların ortadan kaldırılmasına yönelik bu ya da şu başarının sanki mücadelenin esas hedefi olmak zorunda olduğu görüşü empoze edilmektedir. İşçi hareketinin, **işçi sınıfının kurtuluşu kendi ellerindedir eski sloganı ayaklar altına alınmakta**, egemen sınıfların sağduyusuna hitap etmekle ve “sosyal devleti koruyalım” sloganıyla saçmalığa doğru sürüklenmektedir: **Mücadeleciler işçiler ve mücadeleciler gençlik duygusal olarak bu devlete bağlanmaya**, kendini regüle eden bir kapitalist sisteme yaklaştırılmaya, mücadelelerinin keskin ucu alınmaya

çalışılmaktadır. "Neoliberalizm nasıl aşılır?" gibi başlıklarla devleti daha da güçlendirmek biçimindeki yıllanmış reçetelerle kapitalizm ehlileştirilmelidir. "Güçlü devlet", "devlet baba" her şeyi halleder, söylemek istedikleri işte budur.

Kapitalizm yanlısı bu laf ebelerinin tam zıttına, gerekli olan şey şöyle tasvir edilebilir: Belli haklar devlet olarak emniyet altına alınmış olsa da, sosyal hakların savunulması yönünde mücadele katmerleştirilen sömürü koşulları karşısında ilerletilmelidir. Gerek geçmişteki gerekse dek şimdiki elde edilen kazanımlar, asla egemen sınıfların sağduyusunun bir ürünü değil, kararlı ve cüretli mücadelelerin bir neticesidir. Bu başarılar, kapitalist sistemi emniyet altında bulundurma şeklindeki devletin ana fonksiyonundan hiçbir şey değiştirmez.

Bu mücadelelerde komünizme yönelmiş güçler açısından söz konusu olan, kapitalist devlet ve kapitalist sistem karşısındaki hayellere karşı mücadele etmek, kapitalizmin yıkılmasını sorununu, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan

kaldırılması sorununu, politik düşmana karşı, bu devlete karşı daima yeniden ve yeniden sorgulanmasını sağlamaktır. Bununla beraber, bu devlet karşısındaki her türden illüzyonları dağıtmak amacıyla, devlet cihazını faşistleştirilmesini, polis, adliyenin ve federal ordunun işçi sınıfının mücadelesi karşısında kullanılması planını teşhir etmektir.

İşçi sınıfı müttefikleriyle birlikte her bir ülkede öncelikle "kendi" burjuva devlet cihazını silahlı mücadeleyle tepeden aşağıya kadar parçalarsa ve öncelikle kendi, devrimci devletini, proletarya diktatörlüğünü inşa ederse, işte ancak o zaman kapitalizm, gerçeklikte imha edilebilir ve sömürsüz, sınıfsız, devletsiz ve baskının her türünden uzak bir dünya,- komünizm dünyası inşa edilebilir. O halde proletarya diktatörlüğü, devrilen ve fakat her türlü araçla kaybettikleri "sömürü cennetleri"ni yeniden elde etmek için hiç bir fırsatı kaçırmayacak olan sınıfları ve uşaklarını baskı altına almanın; sosyalist demokrasiyi, yani eskiden sömürülen emekçilerin geniş kitleleri için gerçek demokrasiyi emniyet altına almanın, sosyalizmin inşası ve daha sonra komünizm uğruna mücadele edebilmenin ön şartıdır!

Mayıs da 2007 yayınlanan bildirinin tüm metnini buraya olduğu gibi aktarıyoruz.:

„Globalleşme“ terimi, Alman emperyalizminin varlığını ve onun savaş hazırlığını maskeleymektedir:

„Globalleşme“ hakkında lafabeliği

Bazı kavramlar vardır ki, o kadar sık ve o kadar geniş bir şekilde kullanılmaktadır ki, o kadar alanda karşımıza çıkmaktadır ki, son tahlilde hiç bir şeyi ifade etmemekte, daha doğrusu herşeyi ve hiçbir şeyi ifade etmektedirler. Sermayenin menejerlerinden sendika yöneticilerine, nazilerden, kendini sol olarak gören örgütleri kadar hepsi, „globalleşmenin“ tehlikelerinden dem vurmakta, sahip oldukları dünya görüşüne denk düşen tedbirler ile sürmektedirler.

Hiçbir somut şeyi ifade etmeyen „globalleşmek“ aslında yalın olarak „uluslararası“, „dünya çapında“ anlamına gelmektedir. Yani o kadar olağanüstü bir şey değildir. Ama öyle çok ciddi bir üslupla ağızlarda dolaştırılan „globalleşme“ kavramının ardında, o kadar kolay bir şekilde fark edilemeyen belli yanlışt anlayışlar durmaktadır. İleride ele alınması gereken bütün farklılıklara rağmen, Nazilerden tutunda, ta

ki Attac'ın (Globalleşmeye karşı gelişen mücadeleler içinde giderek büyüyen reformist bir kitle örgütü - ç.n) çevresinde bu kavramın kullanmasından bir nokta apaçık ortadadır: „Globalleşme“ hakkında yürütülen laf salatası, ilk etapta Alman emperyalizminin varlığını bir kenara itmektir. Ve dahası, „**globalleşme karşı yürütülen mücadele**“ kendi devletin güçlenmesi için, kendi ordusunun kuvvetlenmesi, yani bir bütün olarak alman emperyalizminin öncelikle siyasi ve ideolojik olarak kuvvetlenmesi için bir kaldıraç olarak kullanılmaktadır. Böylelikle hedeflenmek istenen şey, Alman emperyalizminin savaş hazırlığından dikkatleri başka yönere çekmek, dahası bu hazırlığa aktif olarak destek vermektir.

1. Naziler bu sene 2 Haziranda Schwerin'de „globalleşmeye karşı“ ve hatta „kapitalizme“ karşı yürüyüş yapacaklardır. Elbette ki sadece parolaları birbirine

benzedikleri için, „globalleşme“ karşıtlarını, Naziler ile aynı sıraya koymanın anlamı yoktur. Ama buna rağmen, Nazilerin parolası ile, **sol kesimden gelen ilkel globalleşme karşıtlarının paralolarına gide-rek yakınlaşmasının** bir tesadüf eseri olmadığı kanaatindeyiz. **Zira ortak payda, değişik dozajlarda her iki tarafta da mevcut olan milliyetçiliktir.** G8-Zirvesinin karşıtı insanlarla gerekçeler temelinde tartışabilmek için, G8 karşıtı protestoya katılan ve dünya emperyalizmine karşı hınçları olan protestoculara en azından bazı fikirler verebilmek için, tabi ki Nazi-paraloları ile mevcut olan bu yakınlığa dikkat çekmek yetmez. Burda gerekli olan şey, tüm bu sorunlar yumağının arkasında bulunan derin ideolojik gerçeklikler açığa çıkartılmalıdır.

2. Kapitalizmin dünya çapında genişlediği hiçte yeni bir şey değil. Kapitalizmin ortaya çıkışı; sömürgelerdeki halkların azgınca sömürülmesi ve vahşi sömürge savaşlarında kanlı katliamlarla karakterize edilebilir. Kapitalizm ekonomik sistemi ve üst yapısı ile dünyayı egemenlik altına alacağını, 1848'den buyana komünistler programatik olarak çok isabetli bir şekilde ortaya koymuşlardı. En gerici ekonomist ya da politikacı bile, Marks ve Engels'in bu tespitlerle tamamen haklı olduklarını kimse inkar edemez. En geç 1900 ve birinci dünya savaşından sonra, tüm dünya, emperyalist büyük güçlerin etkinlik alanlarına göre paylaşılmış durumdadır. Belki de orta çağ feodal üretim metotlarının kullanıldığı en ücra köşelere dahi, kapitalist pazar, büyük tekeller ve emperyalizm girmiş ve bu bölgeleri egemenlik alanı içine almıştır. Bu anlamda „globalleşme“ kapitalizmin dünya çapında daha da genişlemesini ta-bir etmektedir.

3. Geçtiğimiz on yıllarda hızla gelişen teknik yenilikler, ulaşımın, trafiğin ve iletişimasyon'un giderek hızlanması, dünya pazarı çerçevesindeki genişlemenin temposunu giderek daha da kolaylaştırmaktadır. Tüm bunlar tartışma götürmez bir gerçektir. Fakat işin püf noktası bu değildir. Ana sorun şudur: Bu hangi sonuçlar çıkar? Geçtiğimiz haftalarda G8-karşıtlarına karşı uygulanan polis saldırılarının çok açık bir şekilde gösterdiği realitenin tam aksine „neoliberalizm“ propagandacılarının devlet cihazının zayıflamasından yola çıktıklarına benzeyen bir yanlışa, „globalleşme“ propagandacıları da tekrarlamaktadırlar. Bu laf ebelerin bize anlattıkları masal şudur: Büyük monopollerin giderek güçlenmesinden, sınırları dinlemeyen bir alma satma ve rakiplerini yutmalarından dolayı, **güya ulusal devletlerin rolü giderek zayıflamakta** ve böylelikle **güya emperyalist güçlerin arasındaki savaşların imkansız**

olduğunu ima etmektedirler.

4. Almanya'nın en büyük rakibi kimdir? Şüphesiz ABD. Bu bakış açısını sadece Naziler taşıyor, bu alman emperyalizminin ideolojisinin ana unsurunu oluşturmaktadır. Alman emperyalizminin değişik birimleri sol hareketin içinde başarılı bir şekilde etki-de bulunmaktadır: „Globalleşme“ el altından **ABD emperyalizminin etki alanlarını genişletmesi ile eş anlama getirilmektedir.** Böylelikle G8 zirvesine ve „globalleşmeye“ karşı kampanya, adım-adım **alman emperyalizminin en büyük ve en güçlü rakibine karşı, ABD emperyalizmine karşı bir kampanyaya dönüştürülmektedir.** Alman emperyalizme bağlı birimlerin, on binlerce insanın G8 zirvesine karşı sürdürecekleri kitlesel protestoları, **gide-rek gerici bir kitle hareketine çevirebilmeyi** başarıp başaramayacağını önümüzdeki günler gösterecektir. Budan kast ettiğimiz şöyle bir muhtemel senaryodur: Oskar Lafontaine gibi figürlerin önderliğinde, DGB-ye ait güvenlik güçleriyle, demokratik devrimci güçler sopalarla yürüşten atılıyorlar. Kendini pasifist olarak söteren Attac'a ait kolluk kuvvetleri hem „şiddet yok“ diye bağıracaklar hem de Alman emperyalizmine ve Alman milliyetçiliğine karşı her türlü mücadeleyi engellemek için alman polisine destek vereceklerdir. Böylesi bir gelişmeyi imkansız görenler, meydanlarda bu gelişmeleri görüp ve hissedeceklerdir.

Emperyalist büyük güçlerin siyasi temsilcilerini hedef ala ve ana hatlarıyla haklı bir protestonun sadece ABD emperyalizmini hedef alan, Alman emperyalizmi taraftarı bir kitlesel mücadeleye dönüştürülmesi tehlikesi elle tutulur bir yakınlıktadır. Hedef saptırıcıların muntazam tecrübesi, sahte solcu ünlü döneklerin faaliyete geçirilmesi - tüm bunlar, kitlesel bir hareketin, nasıl bir Alman emperyalizmi yanlısı bir kanala çekileceğini denemek ve tecrübe kazanmak için yapılmaktadır.

5. Alman emperyalizmini ve Alman ordusunu hedef dışı bırakmadan, haklı bir kinle ve haklı bir öfke ile dünya çapındaki sömürü sisteminin siyasi temsilcilerine karşı mücadele edenler elbette ki bunlardan farklıdır. Ama bu güçler içinde de, „globalleşmenin“ sanki büyük emperyalist güçler arasında dengeleyici bir rol oynadığı şeklindeki bir yanlış varsayımından yola çıkılmaktadır. ABD emperyalistlerinin de içinde bulunduğu tüm emperyalist büyük güçleri, yani tüm dünya emperyalist sistemini, kapitalizminin mantığını bir bütün hedef almak ve bunun imhasını talep etmek nasıl doğru ve haklı ise şu soruya doğru cevabı vermek de hayatı bir öneme sahiptir: **Almanyadaki**

mücadelenin merkezine Alman emperyalizmi hedef olarak konulacak mıdır?

6. „Globalleşme“ şayet doğru anlaşılacak olursa, aslında dünya çapında tüm emperyalist çelişkilerin giderek keskinleştiğini ifade etmektedir. Bunlar, emperyalist rekabete işaret ederek „kendi“ ülkesi içinde sömürünün giderek keskinleşmesi; ezilen ülkelerdeki geniş emekçi yığınların üzerinde sömürünün giderek keskinleştirilmesi ve her şeyden önce de, emperyalist büyük güçler arasındaki çelişkinin ve savaş hazırlığının keskinleşmesi ve yeni savaş müttefiklerinin oluşmasıdır. Gelecek yıllar barışçıl „düşmanca yutma“ yoluyla şirket birleşmesi, oradan oraya para havale etme ve dengeleme hedefli ortak işler yapıldığı bir ortamla karakterize edilmeyecektir. **Gelecekteki yıllara damgasını vuracak olan ana gelişme, bölgesel savaşların giderek genişlemesi ve Alman emperyalizminin büyük savaşçı kavgalar için global boyutta mobilize etmesi olacaktır.** Bu ulusal devletlerin silahlanmasını, Alman emperyalizminin **kendi ordusunu silahlandırmasını, ordusunu çatışmaların olduğu yerlere sevk ederek cihazını giderek mükemmelleştirmesini, ABD emperyalizmine ve onun müttefiklerine karşı beklenen savaşçıl dalaşmaya kitlelerin hazırlanması da içermektedir.** Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, „globalleşmeyi“, salt kitlesel işsizliğe ve sömürünün keskinleştirilmesine yada para dolaşımının sorunlarına indirgeyen anlayışın ne kadar zararlı ve gerici olduğu daha iyi kavranmaktadır. „Spekülasyon“ kazançlarına ek vergiler yüklemek şeklindeki komik tedbirler sadece reformist özlerinden dolayı değil, aynı zamanda Almanyadaki demokratik devrimci güçleri büyük siyasi görevlerinden, yani alman emperyalizminin savaş hazırlığını teşhir etme ve ona karşı direnme şeklindeki ana görevlerinden alıkoydukları için kabul edilemezdirler.

7. Kapitalizm tüm ülkelere yayıldığından beri şu temel görev önümüzde durmaktadır: „Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!“ G8-Zirvesinde temsil edilen uluslararası sermayeye karşı kim mücadele etmek istiyorsa o, ezilen ve sömürülen insanların enternasyonalist birliğini sağlamak yönünde çalışmak zorundadır. Dünya emperyalizmin bir çok karşıtı da, diğer ülkelerden, çoğunlukla Avrupa ülkelerinden Rostock’a gelecektir. Bu alanda da dikkat edilmesi gereken bir tuzak bulunmaktadır **o da, enternasyonalizmin, Avrupalılaştırılmasıdır.** Enternasyonalizmin fikirleri ve duyguları öylesine çarpıtılmak istenmektedir ki, Almanların kısmen ağırlıkta olduğu ve tam olarak egemen olmak istediği gerçeklikte Avrupa ülkelerinin savaş koalisyonunu destekler bir konuma getirilmek istenmektedir. Bu alanda da

denek taşı şudur, gerçek bir enternasyonalizm, sadece ABD emperyalizmini hedef almakla yetinemez, tersine, bir bütün olarak dünya emperyalist sisteminin parçalanmasını çok iyi bilen güçlerin bir birliğini ifade etmektedir. Ortak görevlerini hayata geçirirken devrimci güçler, öncelikle „kendi“ emperyalistleri tarafından baskı altında tutulan ve sömürülen halklar ile dayanışma içinde olmalıdırlar ve öncelikle „kendi“ emperyalizmini, „kendi“ devlet cihazını, „kendi“ ordusunu hedef almak ve nihayetinde parçalamak zorundadırlar.

8. G8 Zirvesine karşı mücadele eden Almanyadaki samimi inisiyatiflerin, eylemlerin ve yayınların **en büyük zaafı** (ki bu çok açık bir şekilde kolaylıkla belgenebilir) şudur: **Elde olan çağrılarının hiç birinde, Alman emperyalizme karşı mücadeleden tek kelime bile bahsedilmemektedir.** Bizim üzerine durduğumuz şey formülasyon meselesi değildir. Bizim ortaya koymaya çalıştığımız mesele, „globalleşme“ üzerine yapılan laf ebeliği, çok kapsamlı bir şekilde yaygınlaşarak, ortada gözle görünen bir gerçeği, Alman devlet ve savaş aygıtının giderek güçlendiği gerçeğini göz ardı etmesidir. Her kes tarafından kabul görünen, dikkat çekmeyen ve şu ya da bilinçli bir şekilde ana meseleleri doğrudan dile getirmekten yan çizen bir tarzdan konuşmak, işte bu çevrelerde en çok dikkat edilen husus budur. „Globalleşme“ hakkında laf ebeliği yapmak serbest, ama alman emperyalizminden bahsetmek ve ona karşı mücadeleye çağırarak ... nafiye... Burda söz konusu olan şey, güya Almanyanın ne kadar şahane bir ülke olduğu yönündeki reklam kampanyasının muazzam başarısı ile, anti-komünizmin başarılarının bir birini tamamlamasıdır. Alman emperyalizmine saldırmadan „globalleşmeden“ dem vuranlar, „Alman emperyalizmi“ gibi isabetli terimler kullanma yerine, kendilerini bu şekildeki bir sansüre hapis etmektedirler.

9. Kendilerini anti-faşist olarak tanımlayan ve G8-Zirvesine karşı eylemler örgütleyen çevreler içinde, kapitalizmin ortadan kaldırılması, komünizmin inşa edilmesi gerektiği şeklindeki ilkesel pozisyonların savunulması elbette kötü değil, iyi bir şeydir. Ama bu bağlamda iki önemli konuya dikkat çekilmesi zorunludur:

Şayet tartışmalar çok genel çerçeveler içinde hareket ederse, Alman emperyalizmi sorunu yeniden göz ardı edilecektir. Radikal olarak kapitalizme karşı oluyorsun, radikal olarak komünizmi savunuyorsun, ama „kendi“ emperyalizmine karşı savaş ilan etme konusunda ise radikallıktan vaz geçiyorsun.

Bu tartışmalar esnasında, kapitalizmin nasıl ortadan kaldırılabileceği, federal ordu gibi bir detay ile ne yapılacağı; muzaffer bir devrimin ardından on binlerce karşı-devrimcilerin durumu ne olacağı; geniş emekçi yığınları için sosyalist demokrasinin devrimci güçler tarafından nasıl korunma altına alınabileceği gibi sorunlar dikkate değer bir şekilde hiçte gündeme getirilmemektedir. **Komünizm uğrunda** mücadelenin bir önkoşulu, **devlet cihazının parçalanması; sosyalist demokrasiye dayanan proleterya diktatörlüğü**; geniş emekçi yığınların mücadelelerini on yıllar boyunca **planlı bir şekilde yönetme ve örgütleme** konularında berrak bir tavır şart koşmaktadır. Ancak bu merkezi sorunların gözardı edilmesi bir tesadüf eseri değildir. Buna sebep olan atmosfer, anti-komünizmin ve Marks'ın

çarpıtıldığı bir ortamın ürünüdür.

10. Rostock ve Heiligendamm da planlanan G8 Zirvesine karşı protesto eylemlerine, devletsel baskı cihazı ve onun DGB ve Attac gibi yardımcılara karşı düzenlenen direniş eylemleri, öncelikle de devrimci ve **komünist güçler tarafından desteklenmektedir. Kapitalizme ve Alman emperyalizmine karşı sosyalist devrimin hedefleri** hakkında tüm alanlarda tartışmayı ilerletmek, tabularla örtülmüş konuları gündeme getirmek, komünist ve devrimci güçleri uzun vadede de birleştirebilmek için hayati bir öneme sahiptir.

Bildiri ayrıca şu konuda bir özel bölümü içermektedir: **„Neoliberalist tedbirler mi Faşistleşme mi?“**

2007 Haziran tarihinde bildirinın konusu şöyleydi:

Rostock ve ardındaki gelişmeler hakkında sürdürülen tartışmaya katkı:

Rostock'da 2 Haziran'daki militan mücadelelerin bir dizi sorunun açıklığa kavuşmasına neden hizmet ediyor!

Rostock'daki militan mücadeleler ve ardından gelen gelişmeler bir çok şeyi açıklığa kavuşturdu:

1. Almanya tarihinde, ordu tarafından desteklenen (2000 asker, tornado uçakları, hızlı botlar, panzerler vs.) bugüne değin en büyük polis seferberliği (17000 polis ve özel birlikler), **faşistleşme** politikasındaki yeni bir boyutunu oluşturmaktaydı ve Almanyadaki egemen sınıfların polis devletinin gücünü sergilediği bir eylemdi. Coplarla etrafına saldıran polislerin gözetlemeci devletin film ve fotoğraf çeken ajanlarının devasa güç gösterisiyle tüm dünyaya ve protestoculara şu mesaj verilmek istendi. Alman devleti herşeyde egemen bir durumdadır.

Aslında G8-Zirvesine karşı protesto hareketi, Alman emperyalizminin rakipleri karşısında, özellikle de ABD emperyalistlerine karşı bir protesto hareketine dönüştürülmek isteniyordu. Basında boy boy gösterilen, bir çok metotlarla rüşvete bağlanan ve kibirlilikten nerdeyse çatlayan Attac, „Die Linke“ partisi ve yandaşlarına mensup adı figüranları, zirveden önceki haftada protesto hareketi içinde „ağırlıktaydı“. Devlet cihazının da desteğini alarak, bu figüranlar, genel olarak emperyalizme özel olarak da efendileri Alman emperyalizmine karşı

radikal bir eleştirinin gelişmesini engellemek için kullanıldılar.

2. Plan buydu. Ama iyi bir hazırlık ile, ve hayaller veren bir birliktelik ile, protesto hareketinin içindeki bir kaç bin „kızıl çekirdek“ sayesinde bu planlar bozuldu. Tüm farklılıklara, görüş ayrılıklarına rağmen şu bir gerçektir: Bu denli bir polis yoğunluğu, iç savaş manevralarına ve burjuva basın terörü karşısında, en **azından bir noktada, çaresizlik mantalitesine** ve „polislerle işbirliği yapılmazsa, zaten bir şey değiştiremeyiz“ şeklindeki teslimiyetçi atmosfere **karşı açık ve belirgin bir şekilde** bir işaret koymak zorunlu oldu.

3. Ve tam da bu plan başarılı oldu. Somut ortaya çıkan bir fırsat değerlendirilerek, 2 Temmuz'da Rostockta devlet törörünü temsil eden polis kordonu parçalanarak, en azından bir noktada polis güçlerine saldırı düzenlenerek geri püskürtülebildi. Bu bir şeyi kanıtladı: **Alman emperyalizmine karşı mücadele içinde, sadece protesto imkanı ve zorunlu değil, aynı zamanda direniş de imkanı ve zorunludur.**

4. Şu tecrübe belirleyici bir öneme sahiptir: Onbinlerce insan, devlet aygıtının faşist kolluk kuvvetlerini ve burjuva basının sahtekarlık mekanizmasını gerçek

yaşam içinde en yakın bir şekilde gördüler:

- Eylem öncesi yoğun kovuşturmalar, sataşmalar, kontroller, tartaklamalar, coplamalar, 1000 aşan tutuklamalar, video kameraları ile gözetlenen kafeslerde tutuklanmalar, acil mahkemeler sayesinde aylarca hapis cezaları vs.
- Burjuva medyasında doğrudan polisin kaleminde devralınan haberler, örneğin, „433 polis görevlisinin yaralandığı“ haberi gibi. Bu haber 2 Temmuzdan sonra, tüm burjuva basınında yer aldı, ve sonunda ortaya çıktı ki, sadece iki polis hastahane muayene olmuş. Birkaç örnek daha: Palyaço ordusu tarafından zehirli saldırı düzenlendiği; traş jiletleri ile doldurulmuş meyva saldırı gibi haberler BILD gazetesinden FR gazetesine kadar manşet oldu. Hatta BILD gazetesi 4.6.07 tarihinde tam bir tehdidi içeren şu sür manşete yer verdi: „Ölü mü istiyorsunuz kaotlar?“

5. Onbinlerce insan, değişik „protestocu“ örgütlerinin şu yada bu efendisinin maskelerini nasıl çıkartarak, yapmış oldukları güzel planın gerçekleşmemesinden, kendi büyük sahnelerinin berbat edilmişinden yakınıp durduklarına şahit oldular.

Bu figürler hakkında hala hayaller besleyen insanlar, çok farklı bir gerçeğe şahit oldular. Bu figürlerin açıklamaları ile, polis yönetiminin yada BILD gazetesinin kışkırtma çığlıklarının arasında bir fark bulmak mümkün değildi. G8-Zirvesinin militan karşıtları ile aralarında mesafe çekmekle kalmadılar, aynı zamanda onları, Naziler, çapulcular ve polis ajanları olarak suçlamalarda bulundular. Daha ilgici şeydi: İçinde buldukları korkudan olacak ki, ezber öğrendikleri senaryo metinlerini unutuvererek, gerçekten kim olduklarını ve gerçekten ne amaçladıklarını dobra-dobra itiraf ettiler: Bu güçler aslında, sahte pasifistliklerinden hiç bir izin artık kalmadığı, **sol ve militan güçlere karşı kullanılan, sopalı kolluk kuvvetleridir.** Ki bu güçler militan güçleri, yürüyüşlerden ve toplantılardan uzak tutmak yada uzaklaştırmak için kolluk kuvvetleri olarak (bir anlamda polisin bir öncü kuvveti olarak) gelecekte kullanılacaktır. Bu nokta açıklığa kavuştu.

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bu gerçek kolayca belgenebilir ve ispatlanabilir. Rostock'daki militan eylemlerin gerçek başarılarından biri de budur.

6. „Hepimiz aslında aynı şeyleri istiyoruz“ şeklindeki suni birlik atmosferinin parçalandığını herşeyden önce şu olgu göstermektedir: Kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin hedefleri üzerine ciddi ve kapsamlı tartışmaların başlatılması bunu belgelemektedir. Bu hedeflere varılabilmek için parçalanarak aşılabilinecek engeller (Federal Ordu, Polis, burjuva medyası, satın alınmış sahte solcular) konusu, bu tartışmaların merkezine çekilmektedir.

7. Başarılı geçen eylemlerden ve Rostock'da olumlu gelişmelerden, faşistleşmeye yüztutan devlet aygıtının pençesinden en azından belli bir müddet kırımayayı başarmış olmanın verdiği olumlu hislerden yola çıkarak, bu olumlu yönleri çok abartmak elbeteki yanlış olur. Ama gelecekteki özeleştirici tartışmalar yürütmek için, tüm mevcut olumlu adımlar belgelenmez ise çok daha kötü bir suç işlenmiş olur!

Bildirinin devamında G8 karşıtlarının pozitif ve ilerici pozisyonları belli örneklerle belgelenmektedir.

Bildiri aynı zamanda, „protestocu“ örgütlerin küçük ve büyük bazı efendilerinin maskelerini nasıl düşürdükleri belgelenmektedir.

G8 und die militanten Kämpfe in Rostock im Juni 2007

- **Das Schlagwort vom "Neoliberalismus"**
- **Das Geschwätz von der "Globalisierung"**
- **Warum die militanten Kämpfe in Rostock vom 2. Juni einiges zur Klärung beitragen**
- **Über die sogenannte "Gewaltfrage"**

B4 Boyutundaki ve 42 sayfalık bu küçük broşür almanca olarak ilişki adresinden 1€ ya temin edilebilir.